

Poštovani,

U skladu sa članovima 83 i 84 Zakona o javnom informisanju i medijima zahtevam da objavite ovaj moj odgovor na tekst "Ana u šećernoj vuni ili tragedija državne službenice" autora Bobana Stojanovića u kome on iznosi niz neistina, poluinformacija, ili srpski rečeno, laži o paradi "Ponos Srbije" čiji je jedan od organizatora Udruženje građana "Egal", koju zakonski zastupam.

Neću se u ovom odgovoru baviti likom i delom Ane Brnabić, pošto se "Egal" time bavio u saopštenju koje niste objavili, ali to ni ne tražim od vas, pošto verujem u slobodu štampe i razumem da objavljujete samo mišljenja koja su u skladu sa vašom uređivačkom politikom.

Ali ću detaljno odgovoriti na sve tvrdnje koje iznosi Boban Stojanović o našem prajdu, tj. "Ponosu Srbije".

Stojanović u jednom trenutku kaže da se nije obazirao na sve napetiju situaciju oko parade ponosa, te da se iznenada 2015, paralelno sa njom najavljuje i Ponos Srbije.

Ovo je ključna stavka u njegovoj društveno-političkoj aktivističkoj karijeri, koja je započela 25. februara 1999, kada se učlanio u Socijalističku partiju Srbije. Ovom svojom rečenicom on sam daje odgovor zašto se pojavio Ponos Srbije, koji se 2015. godine nije tako ni zvao, već samo trans prajd.

Boban Stojanović je tada smatrao, a i sada očigledno, da je parada ponosa njegova privatna svojina. Ponos Srbije nije režimski prajd, kako on to pokušava da predstavi vašim čitaocima, već odgovor na njegovo prisvajanje i privatizovanje prajda. On, njegov dečko i Goran Miletić apsolutno nisu dozvoljavali da se bilo ko uključi u njegovo organizovanje.

Zato što smo organizacija koja se pre svega bavi trans zajednicom, osećali smo se isključenim iz glavne manifestacije za svaku LGBTI zajednicu u svetu i zato smo organizovali trans prajd. Znali smo da ćemo biti bezbedni tog dana, znali smo da ćemo dobiti pažnju javnosti. Ako vas neko godinama isključuje, onda jedini odgovor može biti ono što je "Egal" uradio 2015. godine.

Da Boban Stojanović laže pokazuje i naša volja da sarađujemo sa Belgrade Pride naredne godine u organizovanju Parade ponosa. Zato smo ponudili Stojanoviću, njegovom dečku i Miletiću da održimo sastanak na kome bismo dogovorili zajedničko organizovanje parade. Međutim, privatno preduzeće Belgrade Pride je prvo mesecima izbegavalo da se sastane sa nama, pravdajući se brojnim obavezama. Kada je konačno pristalo da se sastanemo, privatno preduzeće Belgrade Pride je pustilo saopštenje pola sata pre početka sastanka sa datumom održavanja parade. Na sastanku nam je rečeno da nikakva saradnja ne dolazi u obzir. Najrečitiji i najglasniji bio je Boban Stojanović koji je sve vreme vikao na nas, optužujući nas za sve ono za šta nas optužuje u ovom tekstu. Jedini naš odgovor mogao je da bude da pokažemo da postoje ljudi u zajednici koji nisu spremni na takvu isključivost, da Stojanović, njegov

dečko i Miletić nisu svete krave srpskog LGBTI aktivizma i da među nama postoje ljudi koji su inkluzivni, koji žele prajd koji pravi zajednica za zajednicu.

Naravno, postavlja se pitanje zašto Boban Stojanović iznosi sve ove laži po principu "drž'te lopova". On nas optužuje da smo pripadnici Arkanove garde, jer ga boli što se učlanio u SPS u trenutku kada je ta partija vodila politiku koju on danas osuđuje.

On nas optužuje da nas država finansira, kao da smo mi uzeli neke stotine hiljada evra, a "Egal" je ukupno od osnivanja 2011 godine od države Srbije za sve aktivnosti dobio 1.600.000,00 dinara (oko 13.000 evra), dok je privatno preduzeće Belgrade Pride dobilo stotine hiljada iznos u evrima od donatora samo za organizovanje parada ponosa, koje se uglavnom nisu dešavale na kraju, zahvaljujući pre svega njihovoj nesposobnosti. Sigurna sam i da su više para od te iste države dobili nego "Egal". Volela bih da popišemo koliko stanova imaju u vlasništvu u Novom Sadu i Beogradu vlasnici privatnog preduzeća Belgrade Pride, a koliko organizatori Ponosa Srbije. Znam da mi iz naših džepova finansiramo održavanje Ponosa Srbije.

Znam da su Stojanović, njegov dečko i Miletić provodili godišnje stotine dana na putovanjima po svih šest kontinenata (koliko mi je poznato nisu stigli do Antarktika) zahvaljujući Belgrade Pride, dok smo mi ovde radili sa zajednicom.

Isto tako znam, da kad su pucale glave LGBTI osobama u Beogradu zbog njihove politike sukoba sa svima, mi iz "Egala" i Ponosa Srbije smo pomagali žrtvama, jer Stojanovića, njegovog dečka i Miletića nije bilo moguće nigde naći. Znam da smo mi okupljeni oko inicijative Ponos Srbije uvek u kontaktu sa LGBTI zajednicom, redovno smo na mestima okupljanja, u klubovima, kafićima, na žurkama, tribinama, filmskim projekcijama, humanitarnim akcijama... A Stojanović, njegov dečko i Miletić su ukupno deset večeri proveli na takvim mestima. Doduše, Stojanovića smo mogli da gledamo u "Velikom bratu", ako već nije smeo da nas direktno pogleda u oči.

Optužuje nas Stojanović za saradnju sa režimom. Udruženje "Egal" ima doneto mišljenje Poverenice za ravnopravnost da je bivši ministar odbrane Srbije, a danas direktor BIA diskriminisao našu članicu i aktivistkinju Helenu Vuković. Protiv istog Gašića vodimo i sudski postupak zbog tog slučaja, i ako treba gonićemo ga do Strazbura, i dobićemo ga na kraju zahvaljujući odličnom advokatskom timu koji pro bono radi naš slučaj baš zato što prepoznaje da se iskreno borimo za prava LGBTI osoba u Srbiji. Takođe, da se ipak i malo pozabavimo budućom premijerkom Srbije Anom Brnabić, protiv nje smo podneli pritužbu za diskriminaciju zbog neupisivanja trans osobe u birački spisak. Zastupamo i žrtve u slučajevima neprofesionalnog postupanja policije prilikom rada na slučajevima nasilja nad LGBTI osobama. To je naš režimski staž, Bobane Stojanoviću, a ne ono što ti lažno navodiš.

Navodi Stojanović da je zgrožen upotrebom šljive kao simbola našeg Ponosa Srbije. Kaže da je upotreba nacionalnih simbola strana našoj LGBTI zajednici.

Pa, ja jesam Srpkinja, i mnogi u Ponosu Srbije se tako osećaju. Nama nije strano. Nije strano ni onima koji su u našoj inicijativi, koji se ne osećaju kao Srbi i Srpkinje, ali vole našu zemlju. Možda zato što su već viđali i zastavu SAD i zastavu Konfederacije u duginim bojama, i duginu zastavu sa Davidovom zvezdom na njoj i Union Jack u duginim bojama. I da ne nabrajam dalje. Umetnička dušica kao što je Stojanović morao bi da zna da se taj metod zove dekonstrukcija i rekonstrukcija, i njegov napad na našu šljivu u duginim bojama je kao napad na Ramštajn ili Lajbah da su nacisti. Ne, Stojanoviću, mi našom šljivom u duginim bojama ne promovišemo politiku koju si ti učlanjenjem u SPS 1999. godine podržao, već je upravo podrivamo.

I da zaključim. Nas LGBTI aktivistkinje i aktiviste angažovane na organizovanju Ponosa Srbije prozivaju, maltretiraju, psuju, prebijaju, ali mi ostajemo ovde u Srbiji! Niti smo tražili, niti ćemo tražiti azil u Švedskoj, Austriji, Kanadi i SAD kao neki drugi. Jer volimo našu Srbiju. A Stojanoviću mogu samo da poručim da se mane ćorava posla i da se okrene budućnosti koju je izabrao. Želim mu da uspe u svojoj novoj otadžbini.